ГАЛАДОЎЛІЦА

З рускай — М. Някрасава

Стаіць мужык —
Ківаецца,
Ідзе мужык —
Хістаецца.

Жыццё яму
Дакучыла,
Бяда яго
Замучыла.

Глядзіць вачмі
Слязлівымі,
Сапе грудзьмі
Ўдушлівымі.

Ідзе, як цень,
Ідзе і спіць,
Прыйшоў, дзе шнур
З жытцом стаіць.

І скалай стаў,
Дзе шнур чарнеў,
І хрыпла так
Завыў, запеў:

«Паспей бардзей,
Жытца зярно,
Я жду цябе
Даўно, даўно!

Хоць бы з гару
Акраец з'ем
Дый праснакоў
Адразу з сем.

Усё адзін,
Усё з'ем сам,—
Прасі хоць сын,
Хоць хто — не дам!»

22 ліпеня 1905

МУЖЫК І ВУЖАКА

З польскай — А. Міцкевіча

Раз неяк зімовай парой
Мужык сеч бярвенне пайшоў
І ў лесе пад елкай гнілой
Вужаку чуць з духам знайшоў.

Ён з добрага сэрца ў мароз,
Як толькі вужаку наўрэў,
Узяў і да хаты прынёс,
На печы ў цяпле адагрэў.

Адхухала гадзіну печ,
Кусацца паўзе к мужыку,
Але той давай яе сеч,
Узяўшы тапор у руку.

На смерць ён гадзюку засек,
Шпурхнуў, дзе больш снегу мяло,
І згінула ў снегу навек,
Навек за няўдзячнасць і зло.

Навуку тут маем у том,
Ёсць прыклад такі для людзей:
Што хто за дабро плаціць злом,—
Як гадзіна, сам прападзе.

23 ліпеня 1905

ЛЕБЕДЗЬ, ШЧУПАК І РАК

З рускай — І. Крылова

Там, дзе еднасці і згоды
Няма шчырых у людзей,
Праца іхняя заўсёды
Ліха, марна прападзе.

Раз ў калёсы запрагліся
Лебедзь ды Шчупак і Рак;
З усіх сіл вязці ўзяліся,
Дый не зрушаць воз ніяк.

Пад нябёсы Лебедзь рвецца,
Шчупак цягне у ваду;
Распусціўшы клюшні, пхнецца
Рак назад, як на бяду!

Хто з іх вінен, хто не вінен,
Не нам гэта раз'ясняць,
Толькі ж і дасюль калёсы
Як стаялі, так стаяць!

25 ліпеня 1905